

ТЕМА НОМЕРА: ВЕЛИКОДНІ СВЯТКУВАННЯ!

Дитяча служба новин гімназії «Ерудит» міста Києва

Читайте у номері

- ♦ Свято Великодня.
- ♦ Моя улюблена пора року - Весна.
- ♦ Великодня пісання.
- ♦ Експерсія Європою.
- ♦ Таємниця історичного явища на ім'я Гагарін...
- ♦ Цікаві факти про Україну.
- ♦ Мій улюблений спорт.
- ♦ Захоплення моєї дитини.
- ♦ Моє захоплення.
- ♦ Мудрі поради батьків.
- ♦ Корисні поради: Колір квітки. У чому його загадка.
- ♦ Сучасні стилі одягу.
- ♦ Творчість дітей: Казка "Сила добра", вірші про природу;
- ♦ Цікаві та пізнавальні ребуси

Моя улюблена пора року – ВЕСНА

Найбільше я люблю весну. Це, по моєму, - найпрекрасніша пора року. Навесні все на землі пробуджується до нового життя: тане сніг, з'являється молода зелена травичка. На деревах і кущах розпускаються листочки. Весною повертаються до нас перелітні птахи: шпаки, граки, лелеки. Вони починають вити гнізда, готувати житло для майбутніх пташенят.

Я люблю спостерігати за весняною природою. Бачити, як усе навколо оновлюється, прикрашається після зи-

мового сну.

Весело співають струмочки, на всі голоси прославляють прихід весни пернаті музиканти. Повітря наповнюється духмяним запахом рослин. Весна – це оновлення у природі.

Саме за це я її люблю!

Весна

Дзвенять струмочки лісові.

Вже квіти розквітають, Перекликаються птахи, Неначе розмовляють.

Ось ясне сонечко встає, Шумить вода в річках - І тане серденько моє В зелених тих галях.

В саду травичка зеленіє, Яснить роса на сонці, Кульбабка в весноньку жовтіє, Летить метелик у віконце.

Радіє всюди дітвора: Прийшла весна! Прийшла весна!

Коваль Катерина, 5 - А

Шановні вчителі, учні, батьки та працівники гімназії!

Вітаю Вас із світлим і радісним святом – Великоднем, який є свідченням утвердження віри й надії в серці кожного християнина, це великий дарунок Господньої любові.

Нехай ця радісна подія утверджує наші переконання про те, що достойні терпіння нагороджуються перемогою, а чесне життя увінчується славою. Прошу в Господа мудрості для єднання сердець і помислів, бажань і праці. Здоров'я, миру, поміркованості Вам і Вашим рідним у поступках на життєвих дорогах. Нехай господня ласка Вас зігріває і навчає щастя. Нехай любов Господня з ясних високостей в оселю Вашу зійде світлим гостем!

Зичу Вам гарного настрою, відмінного здоров'я, сімейного затишку, незмінного успіху та здійснення всіх задумів. Із Воскресінням Христа Світлим!

З повагою, директор гімназії, Перехейда О.М.

Великоднія писанка

*Я писала писаночку
Писала, писала,
Щоби тая писаночка
Славу здобувала.*

Коли приходить весна в Україну, пробуджується й воскресає природа, відроджується життя і наближаються Великодні свята, сідають люди у своїх оселях біля печей, свічок і беруться за давнє-предавнє ремесло - розписування писанок.

Звичай писання писанок українцями знаний усіма слов'янами, румунами, греками, німцями, литовцями, латишами. До XIII ст. писанки були знані в цілій Європі та Західній Азії.

В Україні святкують Великдень весело й радісно. Біля церкви після богослужби святять паски, що пеклися у страсну п'ятницю. Разом з паскою, у яку встромлена воскова свічка, а в деяких місцевостях і гілочка свяченої верби, - у кошику з десятків яєць, пофарбованих найчастіше в червоний колір, ковбаси, сало, сіль, хрін. Проте найвишуканіше оформлені писанки - великодні яйця, розмальовані різними візерунками. Звичай розмальовувати писанки зберігся в українців ще з дохристиянських часів.

Пташине яйце, розписане мініатюрним орнаментом, називають писанкою. Назва її походить від слова "писати", тобто прикрашати орнаментом. Оздоблюються писанки геомет-

ричним, рослинним зооморфним (риби, птахи, звірі, людина), пейзажним орнаментами, християнськими символами. Писанка - одна зі стародавніх форм українського народного розпису, у якому наші пращури втілювали свої прагнення, віру. Писанка - це символ весни, сонця, повернення природи до життя.

Звідки ж пішла традиція оздоблювати яйце в Україні? Досліджуючи матеріали археологічних експедицій із вивченням трипільської культури (V-II тис. до н.е.), вчені побачили на кераміці орнаментальні малюнки, які дуже нагадують орнамент на сучасних українських писанках. Так зображена на малюнку богиня Лада дуже нагадує образ Берегині. Їх поєднують благально піднесену догори руку та інші характерні елементи. На території України писанкарство набуло найбільшого поширення за часів Київської Русі, в X-XIII ст.

Звичайне куряче яйце недовговічне, тому в Київській Русі майстри майоліки у великій кількості виготовляли керамічні розписані яйця, і це дало змогу багатьом поколінням милуватися ними. Найулюбленишим мотивом був мотив сосонки - яскраво-зеленої травички, що найперша прокидається після зими і плететься, сповіщаючи про прихід весни. Улюбленим кольором майстрів був жовтий та світло-зелений на темному, здебільшого коричневому або чорному тлі. Такі писанки можна побачити у Державному музеї історії України.

Найдавніші писанки, виготовлені з курячих яєць, зберігаються в музеях і датовані другою половиною XIX - початком XX ст. Вони мають характерні ознаки кожного регіону їх виготовлення.

Кожна писанка - це довершений художній твір декоративного мистецтва. За тематикою орнаменти на писанках поділяють на:

- геометричні
- солярні(сонячні)
- рослинні
- тваринні(зооморфні)
- антропогенні

Геометричні:

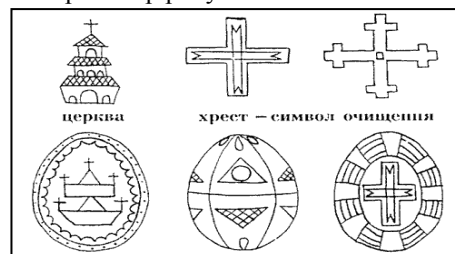
меандр (безкінечник, кривулька, зигзаг): Означає повторення або вічність, вживався для забезпечення багатих жнив. Зображається великими

хвилями. Цей орнамент утілює гармонію і рух, зображаючи безмежність, безсмертя, символ води, невмиручої природи, вічного життя;

- трикутники: символ вогню, безсмертя, материнської сили. У християнстві - символ трійці із вписаним у трикутник олесом - символ Божого ока;

- хрест: чотириріг - знак чотирьох сторін світу, чотирьох темпераментів, чотирьох пір року:

- граблі: символ дощу.

- блискавка: небесний вогонь, який одночасно карає і освячує;

- спіраль: символ порядку літургійного року, зародження новго життя, родючості. Як знак сонця є володарем часу.

Солярні:

Культ сонця був найголовнішим у наших пращурів. Солярні знаки - сонце, коло, зірки та інші небесні світила - це символи світла, щедрості, досконалості, безсмертя.

- коло: символ безсмертя Бога і людської душі, безконечної Божої любові;

- зірка (рожа): позначає різні світила. Зображалась з двох боків

ЕРУДОВАНІЙ ГІМНАЗИСТ

яйця - позначала сонце, більше зображень - зорі.

Рослинні:

Уся земна рослинність позначалась сосонкою (виконується як гілочка ялинки або верби). Поступово цей орнамент ускладнювався, набував форм листочків, різних дерев, квітів

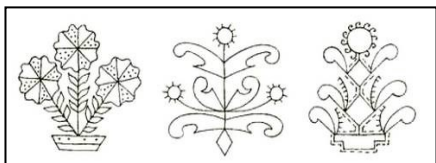
гілка: символ родючості, заклик до нових добрих справ;

колосся і зерно: є втіленням предків, святою їжею;

дубовий листок: символ чоловічої сили. Знак Божої справедливості;

квіти: символ радості, краси, дітей;

дерево життя: символізує безпервне відродження природи. Дерево

- символ усього доброго, цінного. У християн - образ Божої мудрості.

Тваринні (зооморфні):

Писанки з зображенням тварин, птахів, риб, також сюди відносяться писанки із символами: "Ведмежі лапи", "Вовчі ребра", "Волові очі", "Півнячі гребінці".

птахи: найстаріший тваринний символ, істоти, які у зльоті можуть наблизитись до світу богів. У християнстві - символ єднання земного і небесного;

півень: сторож добра проти зла. У християн - символ Христового світла;

риба: символізує життя і смерть, здоров'я, щастя. У християн - новохрещених;

кінь: образ невтомного руху сонця, вісника віри

Символи були не лише божественними, а й побутовими.

Символи здоров'я та довголіття - сонце, ружа, риба та інші.

Відповідно були й лікувальні

символи: сосна, соняшник.

Писанки, оздоблені символами-оберегами, дарувалися у Великодні свята рідним, хрещеним, дівчатами коханим хлопцям.

Символіка кольорів має велике значення при написанні писанки.

Червоний колір символізує життя, силу, чоловічу стать, здоров'я,

любов, владу. На писанках - це символ життєдайної сили весни, символ відродження.

Білий - чистота. Якщо на писанках білим зображено символи або лінії, то означало безгрішне життя.

Жовтий колір означав достигле зерно, достаток, урожай. То колір сонця. Жовтий колір оберігав від злих сил.

Блакитний уособлював небо, повітря, воду, здоров'я. На писанках - це символ насичення. Зелений - колір весни, воскресіння природи, багатства рослинного й тваринного світу. Коричневий колір позначав матір-землю.

Вода для писання писанок бралася не абияка, а спеціальна. До світу треба було прокинутися і з трьох джерел набрати воду, злити в один посуд і нести додому, ні з ким не заговорюючи, ні на кого не дивлячись і не обертаючись. Додавалося до принесеної води трохи освяченої і, за додержання цих умов, вода вважалася дуже сильною, живою.

Вогонь, що є обов'язковою складовою при написанні писанки, праукраїнці вважали святим творінням бога Сонця. Через Вогонь на писанку переносилося тепло і світло Сонця.

Бджолиний віск був обов'язковим компонентом при розписі яйця. Легенди особливим ореолом оточують бджолу, до якої в Україні надається епітет «свята».

У поєднанні з трьома чинниками: водою, вогнем і бджолиним воском, цілий ряд магічних символів надавав писанці велику силу оберегу (талісману, як кажуть у деяких

країнах).

Різноманітність описаних символів дає можливість зрозуміти глибину мудрості українського народу, його вміння оберігати себе, свою оселю, родину, життя, утворювати магічне писанкове коло захисту в обрядах та звичаях.

Крашанка, а краще писанка, отримана на Великдень після першого христосування, зберігалася, «бо вона відвертала нападів злого чоловіка». Крім того, така писанка «припиняла пожежу». Дівчата вмивалися з першою крашанкою-галунком (крашанкою червоного кольору), «щоб кращими бути».

Кращі 4 писанки селяни заковували по 4 кутках поля перед першою оранкою, щоб врожай удався. Шкаралупки писанок додавали в корм домашнім птахам; підпаленою шкаралупою писанки обкурювали стійла, щоб корівки не хворіли; весною, як виводили худобу вперше у поле на пасовисько, на ріг корови вішали шкаралупу писанки.

У хаті на вікні або з вулиці попід стріхою зберігали писанку з зображенням півника, щоб пожежа дим обходила. Писанку з зображенням півня перекидали через стріху новозбудованої хати, утворюючи магічне коло від лиха. Писанки підкладали під крайній вулик пасіки, щоб бджоли роїлися. Писанки з квітами дарували незаміжнім дівчатам, щоб швидше одружилися і народили дітей.

Писанки з метеликами дарували діткам, щоб життя їхнє було таке ж легке, як метелик.

Кожна писанка - це довершений художній твір декоративного мистецтва. У сьогоденному житті з стародавніх звичаїв деякі ще збереглися, особливо в сільських районах. Ми здебільшого використовуємо писанку як Оберіг, символічне побажання, змальоване на поверхні яйця, та як символ українського мистецтва.

Роженко
Валерія,
5-Б клас

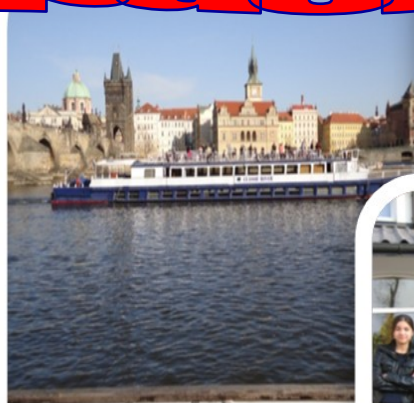

Ми в Кракові!

МАНДРИ ЄВРОПОЮ

Ми в Празі!

Ми в Дрездені!

ЕРУДОВАНИЙ ГІМНАЗИСТ

Сьогоднішній стан ЗНО

Учення - світло,
а невчення - пільма.

О. Суворов

Останнім часом, молоді абітурієнти, учителі та батьки висловлюють свої думки щодо проведення ЗНО. До 2006 року вступу у ВУЗ заліковувався складанням іспиту, який передбачав перевірку знань вчителями за допомогою білетів. Альтернативне оцінювання знань, за допомогою тестів, вже відбувалося у 1993 році, проте безуспішно. Суть полягала у перевірці знань за допомогою тестів та письмового завдання, які згодом будуть перевірятися комп'ютером, а письмове вчителями. У 2003 році було проведено тестування, які пройшли 3121 випускника, тільки три ВУЗа приймали результати «тестами».

Починаючи з 2006, з державної скарбнички перед-

бачалося виділення коштів на проведення ЗНО та моніторинг якості освіти, утворюється Український центр оцінювання якості освіти. Тільки з 2008 року проходження оцінювання є обов'язковим до вступу до ВУЗів. Кожного року питання проведення ЗНО загострюються. Одна з причин – це зміна правил кожного року, 11 клас переконався. На 2011 пропускний бал - 124 бали, а вже у 2012 ланка підвищилась до 142.

Протягом року програму, по якій будуть складатися тести, змінюють неодноразово (11 ...). Багатьох учителів та батьків це обурює і вони закликають «За екзамен», обумовлюючи це декількома чинниками.

По-перше: «вірогідність правильної відповіді в багатьох тестах становить 25%, якщо не знаєш, то вгадаєш. І вони не дають повної розгорнутої відповіді на запитання, а лише надають змогу «відкинути» варіанти», на що Міністерство відповідає: «за нашими дослідженнями та досвідом багатьох країн світу, ми прихильні до думки, що тести дають змогу огорнути більший матеріал чим екзамен та перевірити учня на уміння систематизувати та аналізувати набуті знання». По-друге: «перевіряє машина, для котрої неважливо знав ти цього чи просто вгадав, і це є один з головних негативних ознак, оскільки екзамен здається вчителю, котрому розповідаєш все, що знаєш, і навіть більше, і все ж людина с душею», і тут знову дається відповідь: «ми передбачили письмове завдання на знання граматики та розкриття тези, при якому необхідно володіти ци-

тати відомих авторів та проводити аналогію з творами». І тут чаша переливається за край і з криками: «учителі, котрі перевіряють, – злі люди, їм не важливо чи набере дитина необхідну кількість балу, вони можуть занизити бали через становища «учителя» у соціумі та теперішнім станом у державі, цим учителям тільки заплатили копійки за перевірку робіт, а заробітна платня вчителям майже рівняється мінімальної пенсії, як тут з чистою душею перевірити?» На що Міністерство затримується відповісти, чиновники відводять очі. Дійсно, екзамен приймається викладачами ВУЗів, і вони очима бачать знання дитини. Випускники вбачають у цьому свої легковажні виступи «вгадаю» та більш реалістичні «треба вчитися і знати всі деталі, адже тестування опирається на знання повного матеріалу». «Хто не навчився в юності, того старість буває нудна.» (Катерина II)

Також є можливість після 9 класу вступити до коледжу при університеті, котрий надає пільгові умови для вступу, а саме «перескочити» 2 курси і перейти на третій курс, при чому потребується тільки ЗНО з української мови та літератури. Цей варіант є найкращим для тих, хто без вагань знає чим хоче займатися після закінчення ВУЗу. Але до цього рішення треба прийти зважливо, маємо продумати всі можливості подальшого розвитку подій.

Бочковський Богдан,
11 клас

ЕРУДОВАНИЙ ГІМНАЗИСТ

«Тасмниця історичного явища на ім'я Гагарін — це тасмниця людських можливостей»

*Ах, этот день двенадцатый
апреля,
Как он пронесся
по людским сердцам!
Казалось,
мир невольно стал добрее,
Своей победой потрясенный
сам.*

Всесвіт завжди надзвичайно вабив людство. Його хотіли пізнати, йому присвячували свої мрії та теоретичні розробки багато талановитих особистостей. Серед них чимало й українців. Першопрохідцем у царині ракетної справи був О.О. Засядько (1779–1837), його наступником вважають К.І. Константинова (1817–1871). Про реактивний літальний апарат уперше висловив думку М.І. Кибальчич (1853–1881). Понад сорок років трудився над теорією реактивного руху К.І. Цюлковський (1857–1935), рід якого походив від гетьмана Северина Наливайка. Генієм космонавтики був Ю. Кондратюк ((1897–?) О.Г. Шаргей). А людиною, яка вперше втілила у життя мрію всього людства, став Сергій Павлович Корольов. Сторіччя від Дня його народження відзначали 12 січня 2007 року.

Дві великі дати в «космічній» історії пов'язані з його ім'ям: 4 жовтня 1957 року — запуск першого штучного супутника Землі і 12 квітня 1961 року — космічний політ навколо Землі першого космонавта нашої планети Юрія Олексійовича Гагаріна.

Кануть у Лету й забудуться роздуті слави та величі, імена королів і зірок; Гагарін — вічне ім'я, бо людина «із хлопчакою усмішкою та мужністю орла» здійснила найфантастичнішу й найсміливішу мрію людства. Герберт Уеллс, Жюль Верн, Едгар По здогадувалися, що, подолавши земне тяжіння, людина стане сильнішою. А бідний глухий пророк із Калуги заявив, що він одержить «гори хліба й безодні могутності» — звідти, із космосу.

Юрій Гагарін знав, якби інша людина не була пристрасно віддана іншій мрії — невідомо чи з'явилися б у нас супутник, космічні кораблі та й сам Гагарін. Корольов віддав своїй мрії майже чверть століття. Він був реалістом і найбільшим романтиком. Спочатку в його мрії були противники. Нікому не відомий Гагарін ще сидів у сурдобарокамері та кружлявся на центрифугі, а Корольов по шістнадцять годин на добу удосконалював і створював першу космічну кооперацію: двигуни, систему заправки паливом, стартовий пристрій, автоматику управління, спостереження за ракетою в польоті, виготовлення й випробування всіх систем. І весь тягар відповідальності брав на себе. Був воістину унікальний: універсальний інженер і проєктант, неабиякий організатор і конструктор, технолог і виробничник, політик і економіст, стратег, тактик і дипломат. Усі його найближчі помічники й відповідальні працівники ходили в доганах, як і в орденах. Його творчий заряд, працездатність притягали всіх,

хто був поруч. Лише 12 квітня 1956 року ухвалили рішення про створення космодрому Байконур. 4 жовтня 1957 року під керівництвом Корольова відбувся запуск першого штучного супутника Землі. Ішла підготовка до запуску людини у космос.

Після закінчення училища Гагарін мав непогану атестацію, присвоєно звання лейтенанта. «Льотну програму засвоїв успішно. Літати любить, літає сміливо та впевнено». Право вибору місця подальшої служби — за ним. Гагарін наступного дня написав заяву: «У зв'язку з дедалі ширшими космічними дослідженнями можуть знадобитися люди для перших польотів у космос. Прошу врахувати моє палке бажання і, по змозі, направити мене для спеціальної підготовки». Незабаром викликали до Москви. У березні 1960 року в Зоряне приїхали 20 льотчиків, майбутніх космонавтів. Перед тим вони пройшли дуже суворий і жорсткий відбір — це й був перший загін космонавтів, пізніше названий гагарінським набором.

А Байконур уже завмер у чеканні заповітної миті. 10 квітня в скромній дерев'яній альтанці, яку задля важливості охрестили «павільйоном», оголосили: 12 квітня в космос полетить Гагарін. Його дублер — Герман Тітов. О п'ятій ранку ракету повезли на старт. Гагарін перед цілковитою невідомістю, підступництвом космічної безодні усміхнувся найчарівнішою земною усмішкою, бо знав: повернутися з польоту до зірок можна на колісниці слави, але так само легко перетворитися на літаючий у цій безодні саркофаг. Адже запущений напередодні його польоту на ту саму орбіту корабель — згорів. Дворняги Бджілка та Мушка не повернулися на Землю. Корольов спохмурнів, зажурилися й космонавти, усі, хто був на Байконурі. Про всяк випадок напи-

ЕРУДОВАНИЙ ГІМНАЗИСТ

сав дружині прощального листа, наказав правильно виховати діточок. І відправився — до Зірок! Коли корабель із Гагаріним пішов над Тихим океаном — у Королева покотилися сльози. До цього їх у нього ще ніхто не бачив.

Гагарін устиг роздивитися казковий ореол навколо Землі. Гальмівний пристрій спрацював відмінно. Корабель охопило сильне полум'я, від температури в 10 тисяч градусів затріщало захисне покриття. На висоті 4000 метрів відбувся відстріл люка й вистрілив гальмівний парашут. Корабель під величезним жовтогарячим куполом розгойдували земні вітри. Приземлився! Корольов віддав останні команди й відбій усім засобом зв'язку, спостереженню, пошуку, евакуації, обчислювальним центрам.

Особливий день! Людина з чорної й неосяжної безодні космосу вперше побачила свою Землю як кулю, немов блакитний шкільний глобус. Потім ця людина підкорила всю планету своєю щирою чарівною усмішкою. Ім'я «Гагарін» — уже на століття.

Коротким був його земний строк: 34 роки, трохи більше життя Христа. 27 березня 1968 року — трагічна звістка. Він загинув, як справжній льотчик: пішов назавжди у своє небо й залишився в кожному з нас. Після його гибелі, дружині віддали листа, написаного Юрієм Олексійовичем перед польотом у космос...

*Вчитель фізики та астрономії
Іванченко Людмила Юрійвна

Письмо Гагарина, написане им за два дня до полета в космос, и переданное его жене уже после его гибели в 1968 году.

Здравствуйте, мои милые, горячо любимые Валечка, Леночка

и Галочка!

Решил вот вам написать несколько строк, чтобы поделиться с вами и разделить вместе ту радость и счастье, которые мне выпали сегодня. Сегодня правительственная комиссия решила послать меня в космос первым. Знаешь, дорогая Валюша, как я рад, хочу, чтобы и вы были рады вместе со мной. Простому человеку доверили такую большую государственную задачу — проложит первую дорогу в космос!

Можно ли мечтать о большем? Ведь это — история, это — новая эра! Через день я должен старто-

вать. Вы в это время будете заниматься своими делами. Очень большая задача легла на мои плечи. Хотелось бы перед этим немного побыть с вами, поговорить с тобой. Но, увы, вы далеко. Тем не менее я всегда чувствую вас рядом с собой.

В технику я верю полностью. Она подвести не должна. Но бывает ведь, что на ровном месте человек падает и ломает себе шею. Здесь тоже может что-нибудь случиться. Но сам я пока в это не верю. Ну а если что случится, то прошу вас и в первую очередь тебя, Валюша, не убиваться с горя. Ведь жизнь есть жизнь, и никто не гарантирован,

что его завтра не задавит машина. Береги, пожалуйста, наших девочек, люби их, как люблю я. Вырасти из них, пожалуйста, не белоручек, не маменькиных дочек, а настоящих людей, которым ухабы жизни были бы не страшны. Вырасти людей, достойных нового общества — коммунизма. В этом тебе поможет государство. Ну а свою личную жизнь устраивай, как подскажет тебе совесть, как считаешь нужным. Никаких обязательств я на тебя не накладываю, да и не вправе это делать. Что-то слишком траурное письмо получается. Сам я в это не верю. Надеюсь, что это письмо ты никогда не увидишь, и мне будет стыдно перед самим собой за эту мимолетную слабость. Но если что-то случится, ты должна знать все до конца.

Я пока жил честно, правдиво, с пользой для людей, хотя она была и небольшая. Когда-то еще в детстве прочитал слова В. П. Чкалова: «Если быть, то быть первым». Вот я и стараюсь им быть и буду до конца. Хочу, Валечка, посвятить этот полет людям нового общества, коммунизма, в которое мы уже вступаем, нашей великой Родине, нашей науке.

Надеюсь, что через несколько дней мы опять будем вместе, будем счастливы.

Валечка, ты, пожалуйста, не забывай моих родителей, если будет возможность, то помоги в чем-нибудь. Передай им от меня большой привет, и пусть простят меня за то, что они об этом ничего не знали, да им не положено было знать. Ну вот, кажется, и все. До свидания, мои родные.

Крепко - накрепко вас обнимаю и целую, с приветом ваш папа и Юра. 10.04.61 г.

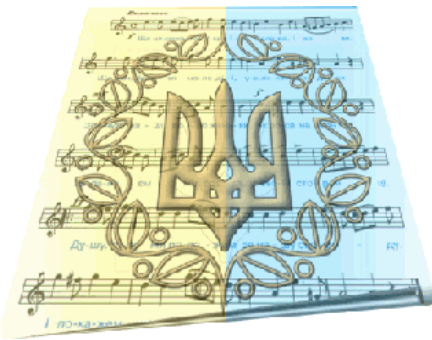
УКРАЇНА І СВІТ

Цікаві факти про Україну

Пропонуємо вам цікаві факти, пов'язані з нашою улюбленою Україною:

1. Найбільше слів в українській мові починається на букву "п". Частіше за все вживається буква українського алфавіту – «о». Найрідше використовуються літери «ф» і «г».

2. Одну з найвідоміших пісень у світі – Summertime – Джордж Гершвін написав під враженням від колискової «Ой ходить сон коло вікон» у виконанні Українського Національного хору.

3. Український гімн складається всього з шести рядків – чотирьох куплетів і приспіву. Решта куплетів гімну, створеного поетом Павлом

Чубинським та композитором Михайлом Вербицьким, не були затверджені, оскільки не зовсім політкоректні («Станемо брати в бій кривавий від Сяну до Дону» має на увазі претензії на території Росії та Польщі)

4. Вперше назва "Україна" з'явилася наприкінці XII ст. в Іпатіївському літописі у 1187 році у зв'язку зі смертю в Переяславі князя Володимира Глібовича. У літописі говориться: "...и плакашася по нем всі переяславци... бе бо князь добр и крепок на рати... и о нем же Украина много постона...". За часів Галицько-Волинського князівства його землі одержали назву "Україна", яка пізніше, з XVI ст., вживалася в документах в межах більшості заселених українцями земель, що увійшли до Польщі.

5. В Україні – найбільший запас марганцевої руди у світі, 2,3 мільярда тонн або близько 11% від усіх покладів планети. Ще в нас чимало залізної

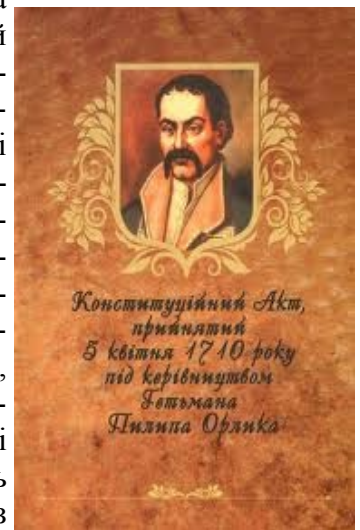
руди – 7% світових запасів.

6. Україна з власної ініціативи відмовилася від третьої найбільшої у світі арсеналу ядерної зброї. На момент проголошення незалежності в нас було більше тисячі ядерних боєголовок і третій у світі ядерний потенціал після Росії й Америки. Боєголовки й ракети віддали Росії, пускові шахти знищили. У відповідь Україна отримала гроші на роззброєння, плюс гарантії безпеки від ядерних держав.

7. Українці, а саме конструкторське бюро Антонова, розробили літак із найбільшою вантажопідйомністю у світі – Ан-255 «Мрія». Спочатку він проектувався для перевезення космічних кораблів. Зараз «Мрія» робить комерційні вантажні перевезення.

8. Український гетьман Пилип Орлик у 1710 році представив «Пакти і Конституції прав і вольностей Війська Запорозького», на той час суперпрогресивний документ, який мав на увазі поділ влади на три гілки, а також регламентував права й обов'язки влади й громадян. По суті, це був договір між гетьманом, козаками і всім українським народом. Деякі дослідники вважають цей документ однією з перших у світі конституцій.

9. Одна з найвідоміших у світі різдвяних пісень – це «Щедрик», народна пісня, записана українським композитором Миколою Леонтовичем. Світ знає її як Carol of the

УКРАЇНА І СВІТ

Bells або Ring Christmas Bells. На Youtube різні виконання «Щедрика» набирають мільйони переглядів.

10. Українець Микола Сядристий, хоч і не “лівша”, але підкував блоху, прямо як у казці. Блоху можна побачити в музеї мініатюр у м. Києві.

11. В Україні, на відміну від решти світу, батарейки окремо не утилізуються. А вони містять токсичні елементи, які сильно забруднюють воду і ґрунт.

12. Українському поетові Тарасу Шевченку встановлено близько 1200 пам'яників по

всьому світу, більшість із них знаходиться на Західній Україні. Незрозуміло, кого в Україні більше – Шевченка чи Леніна, бо не комуністична партія, не Міністерство культури облік вождів вже не ведуть.

13. Скіфи — народ, що жив на території теперішньої України протягом VII ст. до н.е.—III ст. н.е. Такого довголіття не знав жодний стародавній народ, що перебував на території нашої Батьківщини.

14. На момент проголошення незалежності Україну населяло 19,4 мільйона свиней, сьогодні їх в два рази менше – 8,3 мільйона. Не дивлячись на свою репутацію салоїда, середньостатистичний українець з'їдає

всього 18 кг свинини на рік. Це в три рази менше, ніж звичайний німець.

15. Український па-

уерліфтер Дмитро Халаджі внесений до Книги рекордів Гіннеса як автор більше двох десятків рекордів. Наприклад, він витримав «Чортову кузню» – лежав на цвяхах, а зверху клали 700-кілограмові плити, які розбивали кувалдами.

16. Збереглися свідчення самовидців про загадкове козацьке судно, яке було, мабуть, одним із перших варіантів підводного човна. Воно мало два днища, між якими клався баласт для занурення у воду. А в висунуту над поверхнею моря трубу — прообраз майбутнього перископа — стерновий вів спостереження, пильнував, чи не з'явиться турецька галера. Рухався човен за допомогою весел, умонтованих у його борти так уміло, що в нього не протікала вода. При наближенні до ворога баласт викидався, човен несподівано зринав на поверхню, і знову козаки з'являлися ніби з самісінького дна моря.

17. Український «Південмаш» (Дніпропетровськ) виробляє найбільш екологічно чисті ракетносії у світі. З їх допомогою в космос відправляють комерційні вантажі в рамках міжнародного проекту «Морський старт».

18. Найдавніша відома вченим карта, а також найдавніше поселення Homo Sapiens знайдені в Україні, в селі Межиріччя Рівненської області. Їм 14,5 – 15 000 років. Карта вибита на кісточці мамонта, з цього ж матеріалу і поселення.

19. Офіційний рекорд Гіннеса: недавно українці зробили найбільший у світі келих для шампанського – на 56.25 літрів. Як пити шампанське з такого келиха – незрозуміло, проте ми все одно молодці.

ЗНАЙ НАШИХ!

Мій улюблений спорт

Про смаки не сперечаються. У людей різні захоплення. Я займаюся спортом: мені подобається грати в теніс. Спорт є важливою частиною мого життя.

Багато людей захоплюються спортом: бігають, займаються ходьбою, плавають, катаються на ковзанах та лижах.

Фізична культура – важливий предмет у школі. Учні грають у волейбол, футбол, баскетбол.

Я граю в теніс уже 5 років. Він став дуже популярним зараз. Я беру участь у різноманітних змаганнях.

Кожна людина повинна робити все необхід-

не, щоб залишатися здоровою, і повинна обрати спорт, яким вона цікавиться.

Якщо займатися спортом, відчуваєш себе краще, виглядаєш набагато краще, спиш набагато краще. Важливішим є те, що ти не будеш часто хворіти.

Чому я займаюся спортом? Я вважаю, що для людини важливо бути сильною і мати гарну статуру. Спорт – не для слабких, бо він вчить не тільки перемагати, а й програвати. Але я цього не хочу.

Голод Віталіна, 5-Б клас

Захоплення моєї дитини

Владислав Тітов - учень 5-Б класу гімназії "Ерудит". Добрий, веселий, рухливий.

Вільного часу у нього немає. Спочатку навчання, а вечорами тренування. Владик із трьох років займається спортивними бальними танцями. Танці задають ритм життя.

А ще Влад уже 5 років займається карате-до. Він володар зеленого поясу. Карате - це не просто помахати кулаками, це колосальна праця над собою: бути в гармонії душі й тіла, дисципліна плюс фізичні наванта-

ження по 8 годин на тиждень. Перемога на змаганнях це не медаль, а результат праці. У Владика багато дипломів і медалей.

А як же захоплення? У гімназії крім уроків Влад відкрив для себе настільний теніс і шахи. У вихідні - походи в кіно й театри. Ще він любить покататися на велосипеді й погаяти на роliках. Влітку - море, взимку - лижі. Ось такий жвавий та життєрадісний у нас росте син.

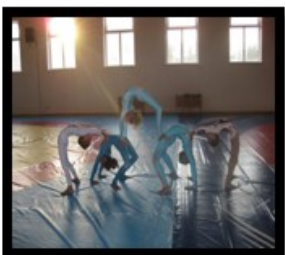

Батьки Влада Тітова

Моє захоплення

Кожна людина має свій особливий талант, але не завжди розвиває його. Деякі захоплюються малюванням, інші складають вірші, дехто займається танцями. А я займаюся повітряною гімнастикою.

Мені дуже подобається цей вид спорту, хоча й було спочатку дуже важко. Наша студія часто виступає на змаганнях та займає призові місця. Кожен із нашої студії має обрати гімнастичне спорядження, наприклад: ремні, тканини

або повітряні кільця, але починати на них тренуватися можна тільки через півроку занять у студії.

Для початку наші тренери вчать нас різним трюкам на землі, лише

потім у повітрі. Дехто жонглює, та виступає лише з власним номером.

У дитячому садочку я займалася художньою гімнастикою, у початковій школі – бальними танцями. Але я хотіла навчитися майстерності повітряних гімнастів. Батьки не мали великого бажання віддавати мене до циркової студії, тому що хвилювалися за моє здоров'я. Та зрештою погодилися.

Найбільше мені подобається займатися на тканинах. Це найвище гімнастичне спорядження. На ньому дуже важко втриматися. Деякі трюки досить складні. І щоб їх виконати, потрібно вчитися декілька тижнів. Також важко подолати страх висоти. Але кожний виступ – це захоплююче, вражаюче та прекрасне видовище.

Я дуже люблю цей вид спорту та з радістю відвідую циркову студію.

Коваль Катерина, 5 - А

МУДРІ ПОРАДИ БАТЬКІВ

Мудрі поради батьків
Варави Христини Анатоліївни,
Труман Бориса Моїсейовича

Кожен день мені батьки дають якісь поради, а більшість, коли я йду до школи. Найперше, що мені кажуть це :

1. Будь уважною.
2. Краще більше слухай, та менше говори.
3. Більше набувай упевненості.

4. Дай сказати все співрозмовнику, що він думає про тебе. Найрозумніше—після

розмови піти не відповівши нічого. Й не сперечатись.

5. Якщо в тебе погана оцінка - не треба засмучуватись! Адже після цього ти зможеш її виправити або покращити хоча б на декілька балів вище.

Мудрі поради мами
Сліпченко Олени Георгіївни

Ти живеш серед людей. Не забувай, що кожний твій вчинок відбивається на людях, які тебе оточують.

Ти користуєшся благами, створеними іншими людьми, які дають тобі щастя дитинства. Плати їм за це добром.

Навчайся бути милосердною, гуманною людиною, що вміє володіти со-

бою.

Усі блага життя створюються працею. Своєю працьовитістю ти створюєш своє ім'я.

Будь доброю і чуйною до людей. Допмагай слабким, а також товаришеві в біді.

Поважай та шануй батьків, вони дали тобі життя, виховують тебе чесним громадянином.

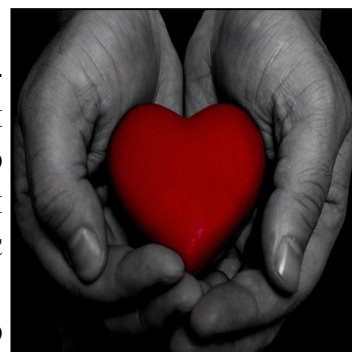
Не будь байдужою до біди іншої людини.

Не пам'ятай зла, сама добрішою будеш.

Поспішай до доброї справи, тому що одна добра справа спричинює іншу.

Запам'ятай! На добро люди відповідають добром.

Батьки учнів 5-А класу

КОРИСНІ ПОРАДИ

Колір квітки.

У чому його за- гадка

*Коли даруєш квіти
іншій людині, завжди
звертай увагу на
колір!*

Жовтий колір – сим-
вол світла і сонця.

Сині і бузкові квіти
дарують людям, чію
оригінальність хочуть
підкреслити.

Білі квіти
символізують
невинність, молодість,
їх прийнято дарувати
на весілля.

Даруйте рожеві
квіти людям будь-якого
віку та статі з будь-
якого приводу.

Червоний колір
розцінюється, як колір любові й пристрасті.
Гвоздика червоного кольору у Франції нага-
дувала колір пролитої крові...

Сліпченко Анна, 5-А клас

...Лілії. У древніх римлян ця
квітка служила ознакою вишуканого
смаку. Біла лілія була символом
розкоші й добірності, а також надії та
непорочності. Ще й до сьогодні ця
красива квітка білого кольору
асоціюється із чистотою, надією,
юністю та ніжністю.

А от квітка тюльпан є дуже суперечли-
вою у своїх почуваннях. Жовтий тюльпан го-
ворить «Я тебе кохаю», червоний шепоче про
те, що бачить тебе уві сні, а білий вбиває на-
повал жорстокими словами «Я тебе більше не

кохаю!»

Навіть є квіти, які можуть позба-
вити юнака хвилювання освідчення
своїй коханій, - це жовті хризантеми,
котрі уже самою своєю присутністю
у букеті кричать про пропозицію ру-
ки й серця, а червоні квітки здатні
промовити за вас три заповітні слова: «Я тебе
кохаю». А от білі хризантеми на Сході та в
Європі є символом жалоби та смутку.

Варава Емілія, 5-А клас

... Рожева гвозди-
ка - символ
материнської
любові.

Фіолетова гво-
здика - примхли-
вість, непередба-
чуваність.

Червона гвоздика

- захоплення, гордість, чарівність.

Біла гвоздика - невинність, ніжність і чис-
тота.

Смугаста гвоздика - відмова, але з жалем.

Жодну квітку не наділили таким розмаїт-
тям сенсів і символів, як троянду.

Червоні троянди - символ пристрасті й
бажання; справжня любов.

Біла троянда символізує любов, згоду,
чистоту, невинність, вірність.

Рожева троянда - символ романтичної

любові й пристрасті.

Жовта троянда - дружба, щастя, радість.
Квітка, що виражає найпозитивніші емоції.

Бордова троянда - палке почуття закоха-
ності, шалена пристрасть і захоплення.

Блідо-рожева троянда - ніжність.

Коралова троянда - бажання, пристрасть.

Синя троянда - таїнство, досягнення не-
можливого.

Червоні й білі троянди - єдність.

Червоні та
жовті троянди -
привітання.

Жовті та
оранжеві троян-
ди - пристрасть.

*Колеснікова
Тетяна, 5-А клас*

ЕРУДОВАНИЙ ГІМНАЗИСТ

Сучасні стилі одягу

*Мода проходить,
а стиль залишається.
Коко Шанель, модельєр*

Мода - нетривале панування певного смаку в формах і зразках одягу, характеризується нетривкою, швидкоплинною популярністю. Костюм у всі часи залишався соціальним знаком, показником рангу людини. Кожна історична епоха характеризується певним стилем одягу.

Класичний стиль

У ньому органічно поєднуються традиції з найбільш цінними досягненнями у розвитку костюма.

Романтичний стиль

Стиль створює піднесений, витончений образ. Дама одягнена елегантно, одяг на ній з вишуканими деталями.

Стиль мілітарі

Зручна одяг в стилі мілітарі дуже популярна. Сучасний стиль далекий від військової форми, модельєри використовують лише прямий крій, мінімум обробки і камуфляжну розмальовку тканини.

Стиль фантазі

Він характеризується надзвичайними формами і складними конструктивними рішеннями.

Спортивний стиль

Для нього характерні форми, що забезпечують активний рух, покрій прагне до геометричних фігур.

Стиль сафари

Для нього характерний вільний покрій, велика кількість накладних кишень, металевих гудзиків. Одяг призначений для відпочинку.

Джинсовий стиль

Його відмінні риси - точний крій, крайова строчка по швах і деталям, накладні кишені, металеві гудзики-заклепки, кнопки, «блискавки».

Морской стиль

Став одним із втілень розкішного життя. Класичний дует синього та білого кольорів, червоного і білого на рідкість жіночний та благородний.

Стиль ретро

Ретроспектива - погляд у минуле. Напрямок у сучасній моді, що використовує мотиви, деталі минулих десятиліть.

Білизневий стиль

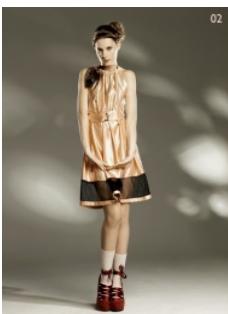
Для одягу цього стилю використовуються найчастіше світлі тонкі шовкові або бавовняні тканини. Одяг нагадує витончену тонку білизну.

Пуризм

Підкреслено простий крій, відсутність декоративних деталей і спокійний колорит. Цей стиль створив у сімдесятих роках модельєр Хелстон, а серед клієнтів була Джейкі Кеннеді.

Вірно говорив відомий модельєр Вольфганг Йоп: «Мені шкода жінок, які стверджують, що вже знайшли свій стиль. Життя без змін прісне як суп без солі».

Сліпченко Анна, 5-А клас

ГІМНАЗІЯ МАЄ ТАЛАНТИ

Був хлопчик на ім'я Богдан. Він разом із мамою й татом жив у Житомирі. Хлопчик вважав, що Житомир – це найкраще місто. Він любив гуляти, особливо взимку. Адже тоді на вулицях запалюють багато різнокольорових ліхтарів та вогників на струнких зелених ялинках. Навколо прокидалася казка.

Богдан жив у п'ятиповерховому будинку майже в центрі міста, навчався в звичайній школі в 5 класі. Він був дуже спортивним хлопчиком: любив грати у футбол, теніс та баскетбол. Щовечора, після школи, хлопець ходив на стадіон, який був біля його будинку, грати з друзями в улюблені ігри. Але все-таки найбільше Богдан полюбляв грати в комп'ютерні ігри. Його найулюбленішою забавкою була та, де хижі динозаври жорстоко билися за шматок м'яса. Перемогу отримувала найсильніша істота.

У той же час хлопець зовсім не любив будь-яких живих істот, крім людей. Він міг вдарити беззахисне кошеня, дражнити сусідську собаку, придавити хвіст щури Боні, який жив у його однокласника. Тому вдома у Богдана не було ні kota, ні пса, ні навіть маленьких мишки, щура чи черепашки.

Одного дня в Богдана видався важкий день у школі: клас писав підсумкові контрольні роботи з чотирьох предметів підряд – математики, історії, української та англійської мов. Хлопець дуже втомився, після уроків навіть не пішов грати в футбол, а одразу побіг додому. Прийшовши, Богдан знесило присів на канапу відпочити...

Зненацька поруч хлопець почув жалісне нявчання. Він дуже здивувався, адже в квартирі ніколи не було ні kota, ні кішки. Подивившись у ту сторону звідки лунали ці дивні звуки, Богдан побачив гарненький маленький пухнастенький біленький клубочок із чорними плямками, невеличкими вушками, зеленими оченятами та лапками з рожевими подушечками.

Хто ти?! Звідки ти взявся?! – здивовано промовив хлопчик.

Я кошеня, я тут живу! А ти хто такий? – промуркотіло створіння.

Ти... ти... розмовляеш? – ще більше здивувався Богдан.

Звичайно, розмовляю. Ти що, ніколи не зустрічав котів, що розмовляють? У нас тут усі такі! Я ще й співати вмію!

А ... де це я? – спантеличено запитав хлопець.

Це місто Муркачево в країні Зооляндії. Тут мешкають різні тварини: Крокодили, Собаки, Щури, Миші, Кроти, Мавпи та ми - Коти.

Як же ви уживаєтесь разом, адже ви такі різні? Чи ви полюєте один на одного?

Що ти! Що ти! Усі тварини в нас дружать!

А ти маєш ім'я? – запитав Богдан кошеня.

Мене звуть Анфісою. А тебе?

Я Богдан.

У цей час із вулиці почувся жахливий гуркіт, схожий на грім, стелі та підлога будинку затруслилися ніби від землетрусу. Почувся голосний рик.

- О, ні! – закричала Анфіса. - Це знову страшний Динозавр руйнує наше місто!

- Звідки ж він тут узявся? Ти не говорила, що у вашій країні живуть динозаври, - злякано промовив хлопчина.

- Ми не знаємо, звідки вони беруться. Вони з'являються раптово, знищують наші будівлі, викрадають тварин. Ми не знаємо, як від них хиститися, - відповіла Анфіса.

- Що ж нам тепер робити? – запитав Богдан.

- Біжімо до того старого будинку, – промовила кішка.

Зненацька вони побачили величезного динозавра заввишки з триповерховий будинок, який наближався до них. Його кроки були такими великими, що здавалося, ніби то він летить і ось-ось буде зовсім поруч.

Хлопчик із кицькою на руках ледве встигли забігти до старого будинку, щоб сховатися від чудовиська. Але, що робити далі, вони не знали.

З вулиці почувся грізний рик динозавра:

Я знаю, де ви заховалися! Ви нікуди від мене не втечете!

Після цього страшний монстр своїм великим та сильним хвостом ударив по стінах старого будинку, де заховалися втікачі - «побігли» тріщини, місцями випала цегла. Будинок похилився.

Анфіса й Богдан вирішили вибігти з будинку, щоб не загинути під зруйнованими стінами.

На вулиці вони потрапили прямо до лап динозавра. Богдан дуже злякався, оскільки ніколи не бачив такого чудовиська. Анфіса також виглядала наляканою. Їм треба було рятуватись.

Динозавр потягнувся до них своєю пащекою. Раптом Анфіса хвостиком ніжно полоскотала величезний ніс страховиська. Від несподіванки той чихнув і випустив із лап хлопчика з кицькою. Він розгублено дивився на своїх бранців. У очах його вже не було жорстокості та злості.

Богдан, скориставшись нагодою, хотів знову тікати, щоб сховатися від страховиська. Але Анфіса чомусь не хотіла залишати динозавра. Вона обережно дібралася до його морди й облизала носа. Чудовисько задоволено завурчало й промовило:

- Вибачте, що я намагався вас з'їсти. Це маленьке пухнасте створіння розбудило в мені невідомі почуття. Мені стало радісно й тепло. Мені дуже соромно за свої вчинки у вашому місті. Я приходив сюди, бо у своєму світі я самотній, у мене немає друзів, усі мене бояться. Тут мене також усі боялися й тікали від мене. Тому я ще більше сердився. Лише ця маленька киця, здається, саме так зветься це пухнасте створіння, не злякалася мене та стала моїм першим другом.

Богдан здивовано слухав динозавра. Він зрозумів, що доброта Анфіси перетворила страшне чудовисько на привітну істоту.

- Тоді давайте знайомитися, - запропонувала кішка, - мене звуть Анфісою.
- А мене Рексом, - промовив динозавр.
- А я Богдан, - озвався хлопчик, - давайте дружити.
- Чудова ідея! – з радістю погодилися Рекс та Анфіса.
- Друзі, давайте відбудуємо ваше місто, адже я завдав йому великої шкоди, - запропонував динозавр.
- Гарна думка, - погодилися Анфіса і Богдан.

Наступний тиждень усі мешканці міста разом із новими друзями – Рексом, Анфісою та Богданом - відновлювали рідне місто Муркачево. Воно стало ще кращим ніж було раніше.

Після важкої, але приємної роботи по відбудові міста, стомлений Богдан задрімав прямо в садочку на лавці...

Прокинувся Богдан від променів сонця, що лоскотали його обличчя. Відкривши очі, він побачив, що лежить на канапі у своїй кімнаті. Поруч не було ні динозавра Рекса, ні кішки Анфіси. Тоді Богдан зрозумів, що це був лише сон.

Казковий сон дуже змінив хлопчика. Тепер він ніколи не ображає ні тварин, ні людей, а навпаки – допомагає їм.

Одного вихідного дня Богдан попросив маму:

- Будь ласка, давай заведемо хатню тваринку.
- Гаразд, - погодилася мама, - а кого б ти хотів - папугу, рибку, кошеня, цуценя, черепаха, хом'ячка чи щура?
- Звичайно ж, кошеня, - загадково посміхнувся хлопчик.

Вони одразу ж поїхали до великого зоомагазину. Там Богдан побачив різних кошенят: чорних і рудих, білих і сірих, пухнастих і зовсім без шерсті. Але раптом хлопчик побачив знайомі зелені оченята. Він упізнав би їх серед багатьох інших. Це була Анфіса – кошеня з його чудернацького сну.

- Привіт, - тихенько промовив Богдан до тваринки, і вона посміхнулася йому у відповідь.

- Мамо, ми візьмемо ось це кошеня, - радісно сказав хлопчик.

- Добре, - погодилася мама.

На їх прохання продавець передав їм вибрану тваринку. Вони розраховалися.

Зненацька кішка зістрибнула з рук Богдана та швидко побігла вдовж вітрин магазину. Зупинилася вона біля вітрини з біло-рудим котиком і благально подивилася в хлопчикові очі. Він зрозумів її і промовив:

- Мамо, давай візьмемо і цього котика, це друг моєї Анфіси.

- А хто така Анфіса? - здивовано запитала мама.

- Так звуть мою кицю, - пояснив хлопчик.

- Гаразд. Але в мене є одна умова – ти сам будеш доглядати за ними.

- Звичайно ж, - радісно відповів Богдан.

Тепер вдома у Богдана живуть Анфіса та Томас – улюбленці всієї сім'ї. Хлопчик із радістю доглядає їх: годує, миє, прибирає за ними та грається з тваринками. Богдан дуже змінився. Тепер він любить тварин, а особливо тих, які живуть у нього вдома.

Ось такі чудеса робить добро!

Стрілець Анастасія, 6 клас

СИЛА ДОБРА

ПРОБИ ПЕРА

Раніше люди
схилялися перед
природою, вшанову-
вали її. Зараз люди-
на хоче від неї взяти
якнайбільше, забу-
ваючи, що вона —
не гість на землі. То
ж оспівувати приро-
ду — це одне з важ-

ливих завдань людства.

З давніх-давен закономірно розкрива-
ти красу природи в різні пори року. Вва-
жається за необхідне піднімати й болючі
питання, пов'язані з нашою зеленою ма-
тінкою.

Я складаю вірші з шести років. Сьо-
годні я хочу представити на ваш розсуд
твори, у яких я намагалася розкрити кра-
су в різні пори року та можливість існу-
вання світу природи.

Світи

Є два світи у нас чудові.
Один у нас різнокольоровий,
А в іншому - в нас будні сірі
Там всі працюють і не мріють.
А в першому казкове все:
Там мріями усе живе,
Цей світ лиш той же розуміє,
Хто мрію втілити уміє.
А в другому усі живуть,
Усі працюють і не мріють...
Душою своєю нікого не зігрі-
ють.
Я розкажу вам про світи
В своїх віршах казкових.
Допоможу у двох світах знай-
ти
Вам спогадів чудових.

Природа

Зашумів лісок...

Ти поглянь разок,
Як там сонце світить,
Як ростуть там квіти,
Як шумить та гай...
Ти запам'ятай -
Це усе природа
І природна врода!

Природа

Природа - чудо світу.
Це знають дорослі й діти,
Але у світі сірому у нас
Природа гине у цей час.
Там люди працюють, а не грають
На жаль, природу зневажають.
Садити хист вони вже мають,
Але поливати забувають.
Там квіти зовсім всі зав'яли,
Дерева швидко занепали,
Бо тільки всі відпрацювали
Додому рвучко прямували -
Природу ніжну забували.
Жаль, пізно-бо всі зрозуміли -
Згубили все, хоч не хотіли!

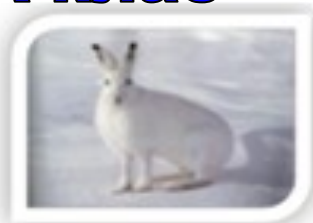
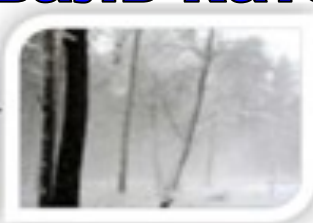
Оборська Анастасія, 6 клас

ЕКОЛОГІЧНИЙ ДЕСЕРТ

Цікаві та пізнавальні ребуси від Коваль Катерини 5-А клас

Від редакторів газети: якщо вам цікава наша газета, з радістю вислухаємо ваші пропозиції щодо введення нових рубрик, а також власні погляди на життя, посприємо реалізації ваших творчих здібностей.

**Засновник
та видавець
газети:**

**гімназія
«Ерудит»
м.Київ**

Колектив редакції:

Гол. редактор, коректор: Андрієнко С.В.

(Газета на правах інформаційного бюлетеня)

Голови рубрик: Комісарчук Юлія, 6 кл., Підгорна
Дарина, 7 кл., Стрілець Анастасія, 6 кл., Носкова
Євгенія, 9-А кл., Павлюк Марія, 6 кл.,
Абілова Сабіна, 11 кл.

Наша адреса:

**м.Київ, вул. Тупікова, 27
тел. (044) 401-10-61**

E-mail: erudit-times@ukr.net

www.erudite-gim.at.ua - офіційний веб сайт.

**Віддруковано на підприємстві:
Поліграфічний центр «Квітка»
Наклад - 50 прим.**

Всі опубліковані матеріали є власністю редакції. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори матеріалів. Погляд редакції не завжди може співпадати з поглядом авторів матеріалів.

Фото не завжди є прямими ілюстраціями до тексту. Рукописи не рецензуються та не повертаються!